

Autogramot ad, a könyvét dedikálja, hivatalos programokon vesz részt, előadásokat néz meg, kiállításokra jár, s a kulisszák mögé tekintő beszélgetéseknek maga is főszereplője – a POSZT díszvendége számára különösen mozgalmas az a tíz nap, mialatt zajlanak a versenyelőadások és a közel kétszáz kísérőrendezvény. S mindig akad egy mikrofon, egy kamera vagy diktafon, melynek végén ott a kíváncsi újságíró, aki bölcs gondolatokat, frappáns történeteket, soha-máshol-másnak el nem hangzó tényeket remél tőle. Embert próbáló feladat, ám Huszti Péter Kossuth-díjas színművész, a XIV. Pécsi Országos Színházi Találkozó díszvendége derekasan állja a sarat. Elegáns és türelmes úriember, akinek mindenkihez van egy kedves szava, és nem lehet olyan fáradt, hogy finom, sármos mosolya eltűnjön a szája szegletéből.

Társául szegődtek a szerepek

– Pécs hihetetlen vendégszerető, fantasztikus hangulatú város, mely legszebb olaszországi élményeinket idézi. A feleségemmel, Piros Ildikóval a rekkenő hőség ellenére is rengeteget sétáltunk a belvárosban – kezdi beszélgetésünket Huszti Péter. – Pályakezdőként jártam itt utoljára, a nagy híró filmfesztiválon. Én akkor „robbantam be” a Madách Színházba, négy főszerepet játszottam egy évadban, próba próba hátán, meg az előadások... Emlékszem, repülővel jöttünk, Budaörsön

szállt fel a gépünk, s Pogányban landoltunk. Ott várt minket a taxi, behozott Pécsre, este filmbemutató, majd hajnalig tartó bankett. Visszarepültünk Budapestre, és délelőtt 10-től már ismét próbáltunk a Madách Színházban – mindezt alvás nélkül csináltuk végig, de nagyon-nagyon szép

emlék maradt máig is. A 70-es években kötöttett egy remek szerződés a Pécsi Nemzeti Színház és a Madách között (természetesen a régi, a „drámai” Madáchról beszélek), s minden évadban egy hétre teátrumot cseréltünk: a pécsiek játszottak a fővárosban, mi pedig itt. Sok darabban, köztük csodálatos Shakespeare-drámákban láthatott az itteni közönség. Azóta nem jutottam el Pécsre, a fesztiválokra sem, mert ha épp nem is játszottam, de ott volt az egyetem, egy időben a rektori feladatokkal együtt. Most elbűvölt a város és a

POSZT is, az egész hangulat. Budapesten előfordul, hogy évekig nem találkozunk egymással, annyira a saját útját járja mindenki. Itt viszont alkalmunk adódik arra, hogy leüljünk, s egy hűsítő mellett beszéljünk az örömről-bánatokról, a színházról, az életéről, mindenről.

– *A rengeteg szakmai kötelezettség mellett tudtak időt szakítani arra, hogy a feleségével kettesben is felfedezzék a várost?*

– Csodálatos élményekben volt részünk! Előfordult, hogy három napon át éjszakába nyúlóan értek véget az előadások, de Ildikóval éjfélutánban is fölkerekedtünk, elsétáltunk a Széchenyi térre, a dzsámi alatt leültünk egy padra, és néztük a gyönyörűen kivilágított épületeket, miközben édes hársfaillatot hozott az enyhe esti fuvalat. Fáradtak voltunk, de legszívesebben ott töltöttük volna az egész éjszakát.

– *Lépten-nyomon megszólítják az emberek.*

– Roppant kedvesek, megismernek, autogramot kérnek, faggatnak, a régi színházi élményeiket idézik, beszélnek Hamletről, Jagóról, Peer Gynttről, Cyranóról, és a sokak számára máig emlékezetes Mégis, kinek az élete? című előadásról is. Bevallom, fiatal koromban zavart a „sztárság”, ami körülvevett, mert nem tudtam mit kezdeni

a rajongással, ám ez a mostani szeretet nagyon sokat jelent, lelkileg feltölt, boldogít, mert érzem, hogy szívből jövő és őszinte, semmi udvariaskodás nincs benne.

– *Mai színházi életünkben ritka az olyan egyetértés, amely övezte a döntést, hogy Ön legyen a díszvendég.*

– Külön ajándék számomra, hogy a Magyar Színházi Társaság és a Magyar Teátrumi Társaság egyöntetűen engem jelölt. Azt mondták, tizennégy év alatt először fordult elő. A szakasztkusok szerint utoljára is. De a viccet félretéve, a szakmánkban mindenki ismer mindenkit, tudják, hogy fél évszázada játszom, négy évtizede tanítok, régóta rendezek is, a színházi élettem vezetéséből is kivettem a részem. Voltak, persze, tévedéseim, de olyan, hogy a kollégáimnak vagy a tanítványaimnak csalódnuk kellett volna bennem, nem. Ezt bizony állíthatom. A növendékeimnek ugyanazt a példát igyekeztem adni, amit a fiaimnak: az őszinteséget. Azt, hogy az életben nem kell más arcunkat mutatnunk, mint amilyenek valójában vagyunk. Ha épp gyötrődtem egy szerepen, s az osztályterembe lépve megkérdezték a fiatalok: baj van, tanár úr? Igen, mondtam, megtorpantak a próbák, valamit nem tudok megoldani a színpadon. Máig viszáldézik ezeket a pillanatokot, ettől nem lettem kevesebb a szemükben, sőt.

– *Ha kellene egy részletes önéletrajzt írnia, abban 150 nagy formátumú, jelentős, gyönyörű és nehéz főszerepet sorolhatna föl. Mi az, ami kimaradt, amire vágyott, de elkerülte a pályán?*

– Egészen őszintén mondom: nincs ilyen. Máig rám találnak csodálatos szerepek, például Arthur Miller: Édes fiaim című, megdöbbentően szép darabja egy apa tragédiájáról. Öt éve játsszuk, sok örömet szerez, akárcsak Ildikóval a Kései találkozás, vagy operettszínházi vendégszereplésem a Csókos asszonyban báró Tarpatykyként, aki a Bajza utca sarkán lévő kis palotáról énekel... A következő szezonra nem vállaltam új színészi feladatot, csak egy rendezést a József Attila Színházban, ahol Görgey Gábor: Komámasszony, hol a stukker? című darabját állítom színpadra. Ismét az írás kerül előtérbe. Főiskolás éveimet dolgozom föl, érdekes módon azokról az évekről, legendás tanárainkról ilyen megközelítésben még nem foglalkozott senki. Kirajzolódik belőle a 60-as évek Budapestje is, amikor még villamos járt a Rákóczi úton, akárcsak Pécssett, a belvárosban...

– *Amikor komoly szerepre készül a színész, s minden gondolata akörül forog, sokszor még álmodik is róla. Az Ön által megformált rengeteg hős, gyanítom, később is visszaköszön valami módon.*

– Igen, ez nagyon érdekes, pontosan így van. Nemcsak mi bújunk a szerep bőrébe, hanem ők is a mienkbe. De nem a híres monológokat viszem magammal, nem a „Lenni vagy nem lenni”-t a Hamletből, nem az orr-monológot a Cyranóból, nem a Peer Gynt nagy-monológját, hanem gondolatokat, melyek elő-előjönnek fontos döntési pillanatokban, és sokszor segítenek. Ezek, a szerepekkel kötött örök barátságok immár a társamul szegődtek, különös módon, rejtőzködően a lelkembe költöztek. Néha az élet nagy pillanataiban is velem vannak, de legtöbbször a színpadon,

ahol ráébredek, hogy van, amiről már évtizedekkel korábban más darabban, más megközelítésben, más életkorban már beszéltem. Örök témák ezek az életéről, a szereptől, a hűségről, a hitről.

– *Óhatatlan, hogy mondjuk egy kerek születésnap kapcsán az ember számba veszi az elmúlt évtizedek megannyi örömét, gyötrelmét, s mérleget von. Ha mindennek tudatában választhatna, újra ezt az utat járná be, vagy inkább karmesteri pálcát után nyúlna?*

– Efféle hatalom nagy ajándék lenne az élettől, akármelyikünk számára. Bár nagyon furcsán, sőt hálátlanul hangozhat, de én akkor valami mást csinálnék. Lehet, hogy a karmesteri pálcát győzne, vagy fölcsapnék tengerésznek. Higgye el, ez nem hűtlenség lenne, hisz a színházat gyötrelmesen gyönyörű útját már nem veheti el tőlem senki. Voltak jó szerepek és rosszak, sikerek és bukások, ügyetlenül megoldott emberi helyzetek és tévedések, amikor akaratlanul megbántottam másokat. Mert tanárként eltanácsolni valakit a pályáról, rendezőként kiírni a szereposztást, vagy családapaként, nagypapaként azt mondani a gyermekemnek, az unokámnak: ezt nem teheted, fontos döntés, mellyel az ember „belenyúl” mások életébe. Ám olyan tett, amiért le kellene sütnöm a szemem, amit szégyellnem kellene, ki merem mondani: nincs. A mi pályánkon kötelező, hogy legyenek irigyei az embernek. De igyekszem hű maradni önmagamhoz, hisz az ember nem Kossuth-díjasnak vagy egyetemi rektorának születik, hanem embernek – sőt, úgy is megy el. Csak a köztes időt kell jól beosztania.

LEJEGYZETTE: CSATÓ ANDREA

FOTÓ: TÓTH LÁSZLÓ

Beremendi Beach Parti

Évek óta népszerű nyári rendezvénye Beremendnek a Beach Parti. Az elektronikus zene szerelmesei július 4-5-én élvezhetik a strand medencéinek partjáról a legnagyobb hazai lemezlovasok fellépését. A Megbékélés Kápolnájánál pedig Demjén Ferenc ad élő koncertet július 18-án, e festői környezetben két órán át szólnak majd a Kossuth-díjas énekes-zeneszerző-szövegíró költői szépségű dalai 20.30-tól.

Zsinagógák gobelinen

Siklósiné B. Judit a zsidóság ősi szimbólumai után a hazai zsinagógákat kezdte megörökíteni gobelinen. 2004 óta készíti ezt a sorozatát, az épületeket fotó alapján rajzolja elő, majd kivarrja: a már elpusztultakat sötét-zöldben, a még létezőket színesben jeleníti meg. Tűgobelin alkotásai között felfedezhetjük többek között a zalaegerszegi és a pécsi zsinagógát is, ez utóbbit Schönberger András főrabbi tiszteletére varrta. Nagy türelmet kívánó munkából július 3-án 18 órakor nyílik válogatás Szekszárdon, a Művészetek Háza agórájában. Közreműködik: Lozsányi Tamás orgonaművész. A tárlat július 20-ig tekinthető meg.

Edda-koncert Beremenden

Július 12-én este fél kilenctől az Edda művek zenészei csapnak a húrok közé, hogy fergeteges hangulatba hozzák magukat és rajongóikat Beremenden, a Megbékélés Kápolnájánál. Előzenekarként fél nyolctól a Pataky művek tagjai játszanak.

Szóljon a rock Szászváron!

A szászvári Szent István Közösségi Ház harmadik alkalommal szervezi meg az Amatőr ZenekarROCK Fesztiválját. A rock rajongóit 2014. augusztus 2-án, 18 órai kezdettel várják a Faluház Fogadó szabadtéri színpadánál (Szászvár, Május 1. tér 10.). Hat környékbeli zenekar mellett (V2 Band, Distalis, Bunker, ABS, Forrás, Arkisz) fellép a budapesti Invader. Vendég: Rudán Joe.

40 éve fújják

Az idén 40 éves Sásdi Koncert Fúvószenekar koncertekkel ünnepel, nem csak saját városában. Július 7-14. között Debrecen ad otthont a Fúvószenekarok és Együttesek Magyarországi és Közép-Kelet-Európai Szövetsége (WASBE) szervezésében megvalósuló koncertsorozatnak. Erre olyan európai zenekarokat hívnak meg, amelyek sikerrel szerepeltek korábban WASBE minősítőkon. Miután a sásdi formáció tavaly arany minősítést szerzett „C” nehézségi kategóriában, nekik is ott a helyük a legjobbak között. Ezt már a nyitónapon bebizonyítják közönségüknek. Az igazi születésnapi koncerteket július 25-26-án tartják Sásdon. Pénteken ők muzsikálnak, s a komolyzenéé lesz a főszerep.

Szentjakabi Nyári Színházi Esték

A szív hídjai, Mezitláb a parkban, Bolha a fülbe, Római vakáció – e klasszikusok is meglevenednek július 3-31. között Kaposváron, a Szentjakabi Szabadtéri Színpadon, esős időben a Szivárvány Kultúrpalotában. Az előadások főbb szerepeiben mások mellett Udvaros Dorottyának, László Zsoltnak, Pikali Gerdának, Kautzky Armandnak, Balla Eszternek, Fekete Ernőnek és Harsányi Gábornak tapsolhatunk, a Hitted volna? című előadásban pedig Hernádi Judit és Kern András játssza a főszerepet.

Négy Égtáj Fesztivál

Az Ördögkatlan felvezető programjának is tekinthető az augusztus 1-3. közötti Négy Égtáj Fesztivál, melyet a beremendi strandon rendeznek meg. A neves előadók között találjuk Bereczki Zoltánt és Szinetár Dórát, Oláh Gergőt, Danics Dórát, Tóth Gabit, fellép a Mystery Gang, és szórja majd a poénokat Polgár Péter és Somogyi András humorista is.